

Potozky László

Égéstermék

– *regény* –

*„Őszi tejben leng
a világ bizonytalanul.”*

(Király László, 1980. november 26.)

Papbögésre ébredek, vasárnap reggel fél tizenegy, a templom körüli póznákra aggatott hangfalakból üvölt a mise, elárasztja a lakótelepet. Nem emlékszem, hány éve vittem utoljára haza valakit, be akarom mutatni Nikkát, *kispolgári szokás*, mondta, *de legyen, én viszont nem utaztatlak le hozzánk, megkíméllek anyám örültségeitől*. Buller léptei döngenek az előszobában, szidja azt a kurva egyházat, *ütném még a mentőben is, aki így zajong*, morogja, nem értem, ő miért nem akar elköltözni itthonról. Anyám felhangosítja a nappaliban a tévét, a falon keresztül hallom, hogy Szlendermen, Holgerszon és Betmen külön-külön tárgyaltak Mikiegérral, és elérték, hogy kiengedjék az összes tereprendezéskor letartóztatott egyetemistát, *az ifjúságért vagyunk itt elsősorban*, mondják. Anyám szobáról szobára jár, nyitja az ablakokat, szellőztet, *mit is mondtál, hányra jön Milen? Kettőre, és már nem Milen*, mondom, mire anyám, *jaj, istenem, nehogy előtte is elszóljam magam*.

Kimegyek elé a trolizhoz, a visszaúton felkészítem a családtörténetünkből, elsorolom azokat a dolgokat, amikre bólogatni kell, és amikről inkább jobb hallgatni, *konrádos és politikai témákról egy szót se, anyám csöppet érzékeny*, és *Bullernek se kell tudnia róla, nem valószínű, hogy kivézenyeljék, de akkor is. Ennyire azért ne oktass ki, beszélgettem életemben egy-két emberrel*, mondja Nikka, *olvastad a szabadon bocsátásokat? Hallottam a tévéből,*

felelem, de ő úgyis végigmondja, *meg akarnak vásárolni minket kilóra, mindegyik magának, érted? Abban lakunk, a középsőben, mutatom neki a három tízemeletest, kölyök-koromban úgy hívtuk őket, hogy Transzformerszek, mert az egyiknek piros, a másiknak fehér, a harmadiknak kék üvegerakás volt a teraszain, az volt a menő az udvaron, aki ezekben lakott.*

Anyám nyit ajtót, Buller is előjön a szobájából, lemegy a bemutatkozás. Drukkolok, nehogy anyámnak megint szeretethulláma legyen, ami mindig idegenek előtt kapja el, és rajtunk csattan Bullerrel, de szerencsére most el van foglalva, a konyhában ültet le kettőnket, hogy szórakoztassuk, amíg főz. Elmagyarazza Nikkának a becenevünket, *én mások előtt is így hívom őket, hogy Küncsöm, ők az én küncseim, ugye nem baj?* Úgy kérdezi ezt, hogy ne lehessen tudni, melyiküinktől várja a választ, Nikka zavarba jön, *miért lenne baj?* mire anyám, *hát hogy így tutujsz a fiamat, nem zavar téged?* Meglátod te is, a korrall egyre érzékenyebb leszel, az ilyen öreg tyúkók már csak ilyenek, bizony, a vénség. Behajol a hűtőbe, zajosan rakosgat a polcokon, hogy érződjön, mennyire elkeseredett a kora miatt, aztán a vágódeszkára csapja a húst, és mosolyog, *mondd, Nikka, van testvéred?* Egyke vagyok, anyám pedig, hogy *nagy kár, ha nem tudnak a szülők többet vállalni, nekem a gyerekeim a legfontosabbak, ezért maradtam az apjukkal, a te papád mivel foglalkozik?* Mérnök, mondja Nikka, erre anyám, hogy *az nagyon szép mesterség, és együtt vannak anyukáddal?* Elváltak, feleli Nikka, *az szomorú,* mondja anyám, *pláne, ha régen szerették egymást, nekem a férjem volt az első, bezzeg én neki nem, és nem is az utolsó.* Vastag szeleteket vág, és klopfolás közben elpanaszolja, hogy az egoista apám fénykorában a kollégáival olyan murikon vett részt, amiken egyszer úgy szétütöttek magukat, hogy poénból bezártak egy színésznőt a

hűtőkamrába, és csak reggel jutott eszükbe. Vadul veri a húst, majd valami orvoskáról kezd mesélni, akit pár hete helyeztek hozzájuk az osztályra, *még ott van rajta az egyetem szaga, de rezidens létére megtiltotta, hogy ha esetleg a beteg adni akar ezt-azt, akkor eltegyük, ilyen fiatalon könnyű becsületesnek lenni, semmi baja az életben, biztos a szülei is gazdagok, de arra nem gondol, mások hogy jönnek ki a nyomorult fizetésükből.*

Négyesben ebédelünk, anyám sűrög-forog, és szidja a főztjét. Bullernek ugrál az állkapcsa rágás közben, nem beszélget, és Nikka is hallgat, néha viszont mintha Bullerre pillantana, miközben a szájához emeli a villát. Már a nyeléséből hallom, hogy meg fog szólalni, *a tesód mesélte, hogy rendőr vagy. Gyorsreakálású, mondja Buller, és fel se néz a krumplipüréből, az valami alegység?* kérdezi Nikka, Buller bólint, *az. És mit csináltok, mi a feladatok?* én meg nem tudom, mivel jelezhetnék Nikkának, hogy ez is olyan téma, de Buller megszívja a fogát, *mi nem bírságotlunk, nem tökölünk, hanem megoldjuk a problémát. Az mit takar? Visszük a háborút is, ha kell. Épp Betment interjúvolják a rádióban, Buller hátranyúl, lehaláltítja, amúgy bírom ezt az arcot, mondja, Nikka felkapja a fejét. Nem értem, minek kell most jópofizzon, folytatja Buller, jobban csíptem, amikor azoknak a cigányölő szkinhed csávóknak volt az ügyvédje. Hát nem is tudom, Küncsöm, veszi elő a békítő hangját anyám, *nekem egy politikusról se mondjal jót, én a szabiszeseket se szeretem, na jó, a tanító nénit igen. Mesélted Nikkának?* kérdezi büszkén, meséltem, mondom. *Tudod, Nikka, ő volt az egyetlen támaszunk, amíg a férjem élt, rengeteget segített rajtunk, ezért idegesít, ha ez a Szlendermen meg Holgerszon ágálnak a kormány ellen, azzal a nagy liberálisságukkal mindenkiből homokost csinálnának, ezeknek a tüntetéseknek is mi értelme van? Egyik mentős ismerősöm mondta, milyen banda van ott kint, az az**

osztatás, amikor volt, akkor törték be a fejét, kiment segíteni a sebesülteken, oszt ezt kapta hálából.

Hát ha házhoz megy a lófaszért, mondja Buller, mit kerestett műveleti területen? Nikka villája koccan a tányéron, mióta műveleti terület a Konrád tér, egyáltalán, mi az, hogy műveleti terület? Ahol nincs mit keressenek civilek meg az ilyen mentősfélék. És ki dönti ezt el? A rendőrség. És ha mégis ott vannak a civilek meg az ilyen mentősfélék? Akkora húst nyelek le, hogy megfájdul a torkom tőle, izzad a lábam a papucsban, Buller megtörli a száját, mondom, hogy nincsenek civilek, mert aki a figyelmeztetés ellenére se húz el onnan, az szabálysértést követ el, tehát nem civil, hanem rendbontó. Ez így eléggé leegyszerűsítő, mondja Nikka, talán nem ártana jobban disztingválni. Buller megrázza a fejét, látod, ezért nem a bölcsészkaron van a rendőrképzés. Senkit se láttam még ilyen agresszíven szedni a pürét, mint Nikkát, figyelj, nem támadni akarlak, hogy ki szabályszegő vagy nem, de mi van például azokkal a rendőrökkel, akik viperát használnak? Minden kígyót utálok, feleli Buller. Van olyan ismerősöm, akinek azzal hasították fel a homlokát, mondja Nikka. Viperával? Igen. Akkor azok nem a rendőrségtől voltak, nálunk nincsenek hüllők eszközként rendszeresítve. Anyu, nem azt mondtad, hogy van madártej? kérdezem.

A szerző köszöni

Ványa Zsófia, Svébis Bence, Morcsányi Géza, Losoncz
Kelemen Emese, Dávid Anna, Turi Tímea, id. Potozky
László, Kalapos Éva Veronika, Reider László, Kele
Dóri és Sirokai Mátyás segítségét.

A szerző a szöveg megírása idején
NKA Alkotói Ösztöndíjban részesült.

A könyv megjelenését támogatta
a Nemzeti Kulturális Alap.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2017-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Szerkesztő Losoncz-Kelemen Emese
Korrektor Tomka Eszter
Művészeti vezető Pintér József
A borítót Horváth Tamás tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8856
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3602 0